

Archiv obce Slavice

1928 – [1945]

Inventář

Číslo EL NAD: 428
Evidenční číslo pomůcky: 343

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	9
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Jméno vsi Slavice, situované necelých 10 kilometrů jižně od Bezdruzic, označuje ves lidí Slávových, vychází tedy z původního osobního jména Sláva. K dalším, českým názvům vsi patřilo Slawicze, k německým Marienfels, Slawitz, Mariafels a k latinským Slaunicz, Slauicz a Slawicz.

První písemná zmínka o vsi se váže k roku 1329, kdy v dochovaných dokumentech vystupuje jako svědek Lvík ze Slavic, patrně drobný zeman tamtéž. Společně s ním je v roce 1357 zmiňován vladyka Libek ze Slavic. Lvík stál zřejmě u zrodu jedné z vedlejších linií rozsáhlého rodu Švamberků, neboť jeden z jeho potomků, Beneda, užíval tento přídomek kolem roku 1374. Jako majitel vsi Slavice vystupoval v roce 1379 Hrděboj ze Slavic. V období mezi lety 1394 – 1405 se se vsí Slavice pojí jména Lev a Chval (z Očína), přičemž roku 1408 se lze dočíst o Neustupovi ze Švamberka, podavateli faráře ve slavickém kostele. Stejnou pravomoc užíval také Bavor (Bavůrek), seděním na Slavicích. Bavůrek je znovu připomínán v roce 1414. Již v tomto období se o majetková práva ke vsi dělili Švamberkové a drobní zemané ze Slavic, neboť v letech 1414 – 1470 se v souvislosti s držetím majetku ve Slavicích objevují jména Jana, bratrů Oldřicha Všerubce, Lvíka a Hrděboje. V letech 1478 – 1492 se v textech vyskytuje jméno Sezema ze Slavic, který ves prodal za nevyjasněných okolností. Po již avizované prodeji (někdy mezi lety 1492 – 1500) se Slavice ocitly pod správou panství Třebel, které v letech 1500 – 1509 získali Švamberkové, jmenovitě Zdeněk

ze Švamberka. Po roce 1648 a devastaci třebelského hradu, byl veškerý majetek převeden pod trpístské zboží a vznikl nový majetkový soubor z názvem Trpísty – Třebel, který se stal součástí rozsáhlého švamberského panství Bezdržice. V roce 1659 vymřela kynžvartská linie Švamberků a majitelem bezdržického panství, které zakoupil, se stal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu. V roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand díl Trpísty – Třebel (společně se vsí Slavice) paní Marii Terezii hraběnce Collalto, provdané Sinzendorfové. Po ní získal panství, v roce 1685, její syn Jan Weikhart. Rod Sinzendorfů si panství podržel do roku 1793, kdy ho zakoupil Jan Antonín Lexa z Aehrenthalu. Po jeho smrti v roce 1824 zdělila trpístsko – třebelské panství dcera Jana, provdaná Wiederspergová z Wiederspergu. Její syn, Jan Lexa, všechna rodinná panství sloučil a spravoval uceleně do roku 1874, kdy Trpísty zakoupili Kinští. V roce 1891 je jako majitel panství, respektive velkostatku, uváděn August Wydenbruck. V roce 1895 koupil velkostatek rytíř Vilém Kubinzki. Po pozemkové reformě získal statek Trpísty Hugo Waka, který se oženil s Hildegardou Kubinzkou. Do roku 1938 hospodařil na pozemcích bývalého trpístko–třebelského panství Rudolf Kubinzki a ve stejném roce byla na velkostatek, jako židovský majetek, uvalena nucená správa. Tento stav setrval do roku 1945.

Územní a správní kompetence obecní samosprávy ve Slavicích se vztahovaly výlučně na obec samotnou.

Od roku 1850 patřila obec Slavice pod nově zřízené hejtmanství v Plané a současně, do roku 1862, pod správu Krajského úřadu v Chebu. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Slavice se stala součástí nově vytvořeného soudního okresu Bezdržice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezdržice, jehož součástí se staly také Slavice. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy se ves stala součástí Okresního hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezdržice pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a od roku 1939 obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Rekonstrukce činnosti obecní samosprávy je možná pouze v období mezi lety 1928 – 1945, tedy v období, ze kterého se dochoval materiál. Stěžejní a v podstatě jediný zdroj k získání těchto informací představuje pamětní kniha obce, která zachycuje obecní dění v časovém rozpětí 1928 – 1940. Přestože se na první pohled jeví, že se jedná o značně limitovaný informační pramen, pojetí knihy to vyvrací. Nejenže je vedena mimořádně úhledným způsobem, ale obsahuje navíc data, která nelze získat žádným jiným způsobem. Pisatelé pamětní knihy (učitel a později farář) evidentně využívali informací, známých pouze jim v době pořizování textu. Orientovali se a používali hned několik druhů písemností současně. Čerpali z jednacích protokolů obecního zastupitelstva a rady (dnes bohužel nezvěstných), farních pamětních knih a také z velkostatkového archivu, který jim byl víceméně kdykoliv k dispozici. Všechny tyto informace postupně začlenili do úvodní, poměrně stručné kapitoly knihy, psané retrospektivní formou. Neopomněli přidat také důležité poznámky k obecním volbám, konaným ještě před zavedením pamětní knihy. Pamětní kniha navíc obsahuje záznamy z vývoje školství v obci a školní záležitosti všeobecně, nikoliv však na úkor běžných obecních záznamů, tak jako tomu bývá pravidlem v jiných případech, kdy se vedení knihy ujali učitelé. Na rozdíl od jinde psaných pamětních knih se ve Slavicích dochovaly záznamy z let 1938 – 1940. S pečlivostí sobě vlastní do nich tehdejší pisatel kroniky zaznamenal veškeré informace nejen z politického života a smýšlení v obci, ale vyjmenoval také všechna politická sdružení, spolky a hnutí, zejména pak jejich čelné představitele a funkcionáře. Především na základě údajů, uvedených v pamětní knize obce se podařilo sestavit alespoň částečný přehled obecních představitelů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Wenzel Friedrich	?	?
Anton Hofmann	1907	1910
Georg Harbauer	1910	?
Franz Fritsch	1920	1923
Josef Schühs (Schüss)	1923	1927
Franz Fritsch	1927	1931
Wenzel Valta	1931	?
Franz Walta (Valta)	1938	1939
Josef Walta (Valta)	1939	1945

K uvedenému přehledu starostů lze doplnit informaci, že Franz Walta (Valta) opustil úřad starosty v roce 1939 na vlastní žádost. Proběhla doplňovací volba, na jejímž základě byl vybrán Josef Walta (Valta). Příjmení obou zmiňovaných starostů zněla vždy Valta, teprve v roce 1938 začali shodně užívat Walta.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V protokole z odborné archivní dohlídky a kontroly spisovny, vykonané 13. října 1953, v budově MNV Slavice je uvedeno, že zástupci pracovníka okresní archivní služby okresu Stříbro, pověřeni prováděním archivně odborné prohlídky a skartace u všech MNV v okrese Stříbro nenalezli žádné písemnosti vzniklé z činnosti německé obecní samosprávy. Na dotaz, co se s uvedeným materiálem stalo, dostali kuriózní odpověď. Podle tajemníka MNV Slavice byly všechny německé spisy a písemnosti spáleny v roce 1950. Údajně se jednalo o celý archiv (bohužel bez jakéhokoliv bližšího popisu), který se nacházel v budově MNV, která prošla tento rok adaptací. Z důvodu přestavby prostor na prádelnu byl celý prostor vyklizen a všechny písemnosti byly zničeny, aniž by k nim byl pořízen soupis nebo jiný záznam.

V evidenčním listu JAF, zavedeném k 1. listopadu 1974, se lze dočíst, že archivní soubor AO Slavice obsahoval 1 kartón písemností z let 1944. V tématickém popisu archivního souboru je zapsán údaj o katastrální mapě a výkazech dobytka. Z důvodu absence evidence v přírůstkové knize okresního archivu ve Stříbře nelze spolehlivě určit, kdy a za jakých okolností se tento materiál v okresním archivu ocitl.

Zůstává též neobjasněno, jakým způsobem (pokud vůbec) byla v okresním archivu zaevidována německá pamětní kniha. V průběhu 70. let došlo k jejímu zařazení do sbírky kronik s evidenčním listem JAF 450. Při revizi archivního souboru AO Slavice EL JAF 428, dne 13. února 2001, respektive rozpuštěním uměle vytvořeného archivního souboru Sběrka kronik EL JAF 450, byla tato pamětní kniha zařazena zpět mezi písemnosti německého původce.

Katastrální mapa (invč. 4) je neúplná, chybějí její další části, nikoliv stěžejní. Nelze určit, kdy a za jakých okolností došlo k jejich ztrátě.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Slavice pochází z let 1928 – [1945]. Jedná se o 1 úřední knihu, 1 kartón a 1 mapu o celkové metrāži 0,15 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádan podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. (inv. č. 1) a II. kategorie.

Fyzický stav aktového materiálu je dobrý. Pamětní kniha je zasažena plísní, přičemž vazba knihy je rozpadlá. Katastrální mapa je poškozena nesprávnou manipulací a uložením.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Nejvýznamnější a zároveň nejzajímavější část archivního souboru AO Slavice tvoří pamětní kniha obce (inv. č. 1). Vzhledem k její obsažnosti z ní lze načerpat neuvěřitelné množství podstatných informací, důležitých nejen k činnosti obecní samosprávy, a proto aspiruje na to stát se badatelsky nejfrekventovanější a nejvyhledávanější písemností v rámci obecních dějin vůbec.

V. Záznam o uspořádaní archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v listopadu 2008 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 22. června 2009

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan-Weseritz und Umgebung. Plan : Deutscher Heimatverlag, 1926

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Seznam míst v království Českém, 1913

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976

Über Grenzen hinweg : Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mähring, Tirschenreuth : Druckerei und Verlag Nickl, 1984

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

JANOUSHKOVEC, Jiří. Soupis kronik z okresu Tachov : uložených v okresním archivu, *Sborník okresního muzea v Tachově.* 1978, číslo 11.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 2.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1990.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1928 – 1940	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Spisový materiál

Spisy

Obec a její správa

2	Obecní vyhlášky	1929 – 1936	N 1
---	-----------------	-------------	-----

Spolupůsobení ve státních záležitostech

3	Ustanovení koní pro válečné potřeby	1944	N 1
---	-------------------------------------	------	-----

Ostatní materiál

4	Katastrální mapa obce Slavice (torzo původního stavu, zhruba $\frac{2}{3}$ část, chybí část s popisem a kladem listů) litografie, kolorovaná, papír, 3 kusy o rozměrech 69,5 x 50cm , 43 x 66,5 cm, 41 x 53,5 cm	[1945]	M 1
---	---	--------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Slavice
Značka archivního souboru:	AO Slavice
Časový rozsah:	1928 – [1945]
Počet evidenčních jednotek:	3 (1 úřední kniha, 1 kartón, 1 mapa)
Počet inventárních jednotek:	4
Rozsah bm:	0,15 bm (0,03 úřední kniha, 0,12 kartón, 0,02 mapa)
Stav ke dni:	22. června 2009
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl